

A Gaultól a laúig

Christian Morgenstern

Der Gaul

Es läutet beim Professor Stein.
Die Köchin rupft die Hühner.
Die Minna geht: Wer kann das sein? –
Ein Gaul steht vor der Türe.

Die Minna wirft die Türe zu.
Die Köchin kommt: Was gibts denn?
Das Fräulein kommt im Morgenschuh.
Es kommt die ganze Familie.

“Ich bin, verzeihn Sie”, spricht der Gaul,
“der Gaul vom Tischler Bartels.
Ich brachte Ihnen dazumaul
die Tür- und Fensterrahmen!”

Die vierzehn Leute samt dem Mops,
sie stehn, als ob sie träumten.
Das kleinste Kind tut einen Hops,
die andern stehn wie Baume.

Der Gaul, da keiner ihn versteht,
schnalzt bloß mal mit der Zunge,
dann kehrt er still sich ab und geht
die Treppe wieder hinunter.

Die dreizehn schaun auf ihren Herrn,
ob er nicht sprechen möchte.
“Das war”, spricht der Professor Stein,
“ein unerhörtes Erlebnis!”

A ló

Tanár úréknál csöngetek. A Marcsa
felnéz. A tepsiben a harcsa
rotyog. Ki lehet az ilyenkor?
Ló áll az ajtó előtt.

Ajtó riadtan visszacsap, kilincs dermedve, görbén
a szakácsnő hökkenve áll. Az istenért mi történt?
Mint látomás, a nagy leány kilép, lábán papucs.
Mindenki az előszobába jön.

„Bocsánat!, – szól a Ló, mint ki zavarni restel –
a lakatosműhelyből küldött... izé... a mester...
Én voltam tudniillik, aki csütörtökön
felhozta a zongorakulcsot...”

Tizenkét ember és egy eb
állnak, mint a kísértetek
– a kisló nagyot rikolt –,
állnak, gyökeret ver ten.

A Ló, látván, hogy meg nem értik,
fejét búsan lehajtja térdig,
s szelíd mosollyal, mint a vértanuk
indul a lépcsőn lefelé.

Tabló. – Keresvén e tünet okát,
tanár úr összehúzza homlokát
s szól megfontoltan: „Véleményem ez –
a dolog merőben valószínűtlen.”

Karinthy Frigyes fordítása

A ló

A professzornál csengetnek.
A szakácsné csirkét hámoz.
Néz a cseléd: kik csengetnek?
Az ajtóban ott áll egy ló.

A cseléd csak csuk az ajtón.
A szakácsné jön: mi történt?
Jön a lány is az ajtóhoz.
Összegyűl az egész család.

„Elnézést kérek – szól a ló –,
az asztalos lova volnék.”
„Hoztam volna – így szól a ló –
az ajtó- s ablakkeretet.”

Tizennégy fő meg a mopszli
állnak egyre dermedetten.
Egy gyerek bőg, ám a mopszli
s a többiek, mint fa, állnak.

A ló, hogy meg nem érti senki,
csettint egyet a nyelvével,
majd megfordul, mint más senki,
és leballag, le a lépcsőn.

Tizenhárom – tán megszólal! –
egyszerre az urára néz.
S a professzor lám, megszólal:
„Hallatlan egy élmény volt éz!”

Győrei Zsolt fordítása

A LÓ

Tanár úréknál: csingiling!
A szakácsné: kopasztgat.
Minna szól: „Ki az odakint?”
Áll a küszöbön: egy Ló.

Ajtót Minna bevágja: ruccs!
A szakácsné: „Mi történt?”
Jön a nagylány: lábán papucs.
Az egész család előjön.

„Elnézést – így szól a gebe –,
az asztalostól jöttem.
A múltkor én hoztam ide
az ablakot meg az ajtót.”

Tizennégy ember meg a pincs
ott áll, és tátja száját.
A kisdéd azt gagyogja: „Nincs.”
A többi meg se nyikkan.

Mivel senki sem érti meg,
vállat von a szegény Ló,
majd hátat fordít, és lemegy,
ahogy feljött, a lépcsőn.

A háznép a gazdára néz:
mi lesz az észrevétel?
Tanár úr szól: „Ez az egész...
ez egy hallatlan élmény.”

Márton László fordítása

A laú

Lazúr tanár úr, csingiling.
Levesébe kopasznyakú.
Fia, Sára: „Ki az megint?”
Ajtó előtt ott áll egy laú.

Fia, Sára visszahőköl.
De érkezik a kuktalány.
„Csibék, vászoncipellőt föl!”
Ajtónál a család tolong.

„Csak én vagyok!” a ló feleli.
„A laú. Kit küldött Vackor ács
át, kérem, én cipeltem el
ide ajtó-ablak rácsát!”

Ígyen nézik tizennígyen
kutyástul, földbe gyökerezve.
Hogy látomása végetérjen
hugi hüppög, akárha fűzfa.

Nyelvével csettint ottan
szegény meg nem értett laú,
csak egy forgánc, teringette,
s lenn már a lépcsőházban alú’.

Tizenhárom szempár tekint
reá kérdőn, sehol a laú,
s Herr professzor Lazúr szerint
nagy élmény volt, hallatlanú’.

Németh István Péter fordítása